

SECHESTRAȚII DIN ALTONA

Preocupată din nou în ultima vreme — după o perioadă de mai mică exigență, consemnată și în spațiul acestei rubrici — de valoarea repertoriului, redacția de teatru radiofonic înscrie în program titluri din dramaturgia universală, clasică și contemporană, ce reprezintă repere pentru un autor, o perioadă, o arie culturală națională.

Între aceste oferte demne de reținut se numără și *Sechestrații din Altona* de Jean Paul Sartre, în regia Anei Negreanu.

Cunoscut mai mult cititorilor decât spectatorilor români, teatrul lui Sartre, dincolo de valori și de „semne ale virs-tei” reflectă — dintr-un anume unghi, printr-o anume optică — un moment important din existența societății contemporane: anii de după cel de-al doilea război mondial, cu conștiințe sfîșiate și suflete rănite, ani în care răvășitorul flagel nu a devenit încă istoric, în care vi-

nile nu apucaseră a fi lispășite, și uneori nici stabilite, toate.

Lucid, neiertător, profund dramatic, asemenea piesei, este tonul imprimat mon-tării radiofonice de către regie și interpretare. Demonstrația e trasată riguros, cu claritate, ipotezele, ideile, punctele de vedere, argumentele se îmbogățesc mereu, se nasc unele din altele sau se ivesc surprinzător, se adaugă, se împletesc, se ramifică, fără a tulbura însă linia amplă, nuanțată, dar ferm conturată, a construcției.

Remarcabile sînt, în ceea ce privește interpretarea, armonizarea vocilor (și a celor interioare) și a ritmurilor, impresia de dialog permanent, chiar și nerostit, între personaje, legăturile care-i unesc, cu ferocitate aproape, sufocant, chiar cînd aceste legături se numesc ură sau dezbinare. Rolurile interpretate de George Constantin, Valeria Seciu, Leopoldina Bălănuță, Ștefan Iordache și Nicolae Iliescu constituie, fiecare, un moment artistic distinct, dar mai importantă decît această performanță actricească individuală este crearea unui **personaj** colectiv definit cu pregnanță, a unui **destin unic**, în care fiecare existență își are sunetul ei propriu și valoarea ei, argumente diferite dar convergente în susținerea unei idei asupra lumii, asupra oamenilor, asupra devenirii lor.

Cristina DUMITRESCU

atît de discretă, dar atît de sensibilă și de profundă, oferită de două mari actrițe ale teatrului-gazdă și ale teatrului românesc în ansamblul său: Leopoldina Bălănuță și Valeria Seciu; spectacol poate fi nu numai sobra evoluție interpretativă, la cel mai înalt nivel de concentrare și de vibrație emoțională, a unui artist de talia pianistului Dan Grigore, a mai tinărului său coleg, violoncelistul Marin Caza-cu, sau chiar a două dintre mezele școlii noastre muzicale. studente încă mezzosopra Ruxandra Donose (acompaniată la

pian, cu obișnuita-i măiestrie, de către Martha Joja) și violonista Amelia Mi-halcea: spectacol poate fi și comentariul criticilor Iosif Sava, Alfred Hoffman, Smaranda Oțeanu, Dumitru Avakian asupra operei unui compozitor de forță și plenitudinea lui Bach, asupra semnificațiilor ei eterne și asupra interpretării ei actuale, atunci cînd observațiile personale, sincere și pă-trunse de convingere, se înlanțuie într-un dialog spontan, deschis, în care ideile se ciocnesc liber, scăpărînd noi idei.

Spontaneitatea — calitatea care caracterizează, dealtfel, în cel mai înalt grad acest gen de manifestări —, improvizatia inspirată (controlată de fapt de Iosif Sava cu o siguranță de regizor încercat) par să fi cucerit pe deplin publicul, oferindu-i un spectacol plin de neprevă-zut, în care reculegerea alterna cu polemica și vorba de duh cu meditația gravă. Un spectacol de idei, demn de a omagia tricentenarul nașterii lui Johann Sebastian Bach.

L. V.